МИ-СЛЕ-НИК 002

Август 2005.

„Оно што за-и-ста во-лиш ни-ко ти не мо-же од-у-зе-ти. Оно што за-и-ста во-лиш је тво-је истин-ско на-сле-ђе. Све оста-ло је от-пад.”

(Езра Па-унд)

„Чо-век је оно у шта ве-ру-је.”

(Ан-тон Па-вло-вич Че-хов)

„Отаџ-би-на је оно што нас је све ство-ри-ло. Она је из-ван свих про-ла-зних, променљивих уста-ва. Упр-кос то-ме што је до те ме-ре раз-о-рен и окр-њен мно-го-о-блич-ни жи-вот у Ру-си-ји (ка-ко да-нас из-гле-да), још увек има-мо вре-ме-на да оп-ста-не-мо и бу-де-мо до-стој-ни оних је-да-на-ест сто-ти-на го-ди-на на-ше не-из-бри-си-ве по-ве-сти.”

(Алек-сан-дар Сол-же-њи-цин)

„Отаџ-би-на тра-је оп-штом де-ло-твор-но-шћу ко-ја је по вред-но-сти и да-ту-му из-над свих лич-них хте-ња.”

(Шарл Мо-рас)

„Све док не-ки на-род по-сто-ји у сфе-ри по-ли-тич-ког, он мо-ра сам – прем-да са-мо за крај-њи слу-чај – од-ре-ди-ти раз-ли-ко-ва-ње на при-ја-те-ља и не-при-ја-те-ља. У то-ме по-чи-ва су-шти-на ње-го-вог по-ли-тич-ког по-сто-ја-ња. Ако ви-ше не-ма спо-соб-но-сти или во-ље за то раз-ли-ко-ва-ње, он пре-ста-је да по-ли-тич-ки по-сто-ји. До-пу-сти ли да му не-ки стра-нац про-пи-су-је ко је ње-гов не-при-ја-тељ и про-тив ко-га сме да се бо-ри или не, он-да он ви-ше ни-је по-ли-тич-ки сло-бо-дан на-род и под-ре-ђен је не-ком дру-гом по-ли-тич-ком си-сте-му.”

(Карл Шмит)

„Дух вре-ме-на на-шег је суп-тил-на са-бла-зан на-ших да-на; под том ети-ке-том про-да-је се фал-си-фи-кат про-гре-са, про-све-ће-ња, ци-ви-ли-за-ци-је, кул-ту-ре. За-то је да-нас по-треб-ни-је не-го икад има-ти дар за раз-ли-ко-ва-ње ду-хо-ва, дар пра-во-слав-ни, дар под-ви-жнич-ки, да се чо-век не-са-бла-жњен мо-же про-би-ја-ти кроз је-зи-ви ха-ос на-ше сва-ки-да-шњи-це. Ду-хом Веч-но-сти тре-ба про-ве-ра-ва-ти дух на-шег вре-ме-на.”

(Отац Ју-стин По-по-вић)

„За-што је срп-ски на-род та-ко гор-ко на-стра-дао? За-то што се одво-јио од сво-јих бо-го-но-сних ота-ца и ви-те-зо-ва и по-шао за без-бо-жни-ци-ма и је-ре-ти-ци-ма европ-ским. Ка-да то зна-мо, па-зи-мо ко-јим пу-тем тре-ба да иде-мо убу-ду-ће.”

(Све-ти вла-ди-ка Ни-ко-лај Ве-ли-ми-ро-вић)

„По-гре-шно је ми-шље-ње да су де-мо-кра-ти-је мли-та-ве и не-бор-бе-не. Од древ-не Ати-не, пре-ко ја-ко-бин-ско-на-по-ле-о-нов-ске Фран-цу-ске, па ли-бе-рал-не и ко-ло-ни-ја-ли-стич-ке Ен-гле-ске, до им-пе-ри-је до-ла-ра, атом-ске и на-палм-бом-бе – де-мо-крат-ски си-сте-ми су сви-ре-по осва-ја-чки и ра-то-бор-ни.”

(Ђа-но Ака-ме)

„Ли-бе-ра-ли-зам и бољ-ше-ви-зам ни-су две су-прот-но-сти ми-шље-ња и де-ло-ва-ња већ су при-ми-тив-ни и на-пред-ни об-лик, по-че-так и крај истог по-кре-та.”

(Освалд Шпен-глер)

„Да у овом ве-ли-ком су-ко-бу од ко-га за-ви-си суд-би-на све-та не-ма дру-гих бор-би до оних из-ме-ђу со-ци-ја-ли-ста и ли-бе-ра-ла – ње-гов ис-ход не би био не-из-ве-стан, ни-ти по-бе-да сум-њи-ва.”

(Дон Хуан До-но-со Кор-тес)

„Су-ви-шно је ре-ћи да се си-стем где по-гла-вар др-жа-ве мо-ра из-во-је-ва-ти по-бе-ду на из-бо-ри-ма не-у-ку-сним са-мо-ре-кла-мер-ством и соп-стве-ним екс-по-ни-ра-њем, до поруке на-лик ни-же-ра-зред-ном глум-цу, чи-ни ве-о-ма чуд-ним оби-ча-јем ја-пан-ском на-ро-ду, од-га-ја-ном у уве-ре-њу да је ћу-та-ње зла-то, а уме-ре-ност вр-ли-на.”

(Ки-та Ики)

„Ми Ру-си има-мо две отаџ-би-не: Ру-си-ју и Евро-пу... Да ли ви, го-спо-до, схва-та-те ко-ли-ко је на-ма дра-га Евро-па, ка-ко ми во-ли-мо и по-шту-је-мо, ви-ше не-го брат-ски, ве-ли-ке ње-не на-ро-де, и све ве-ли-ко, пре-кра-сно и са-вр-ше-но што су ти на-ро-ди из-ве-ли!? Да ли ви зна-те до ка-квих нас су-за и гр-че-ва у ср-цу по-тре-са и му-чи

суд-би-на те дра-ге и ро-ђе-не Евро-пе, и ка-ко нас пла-ше мрач-ни обла-ци ко-ји све ви-ше и ви-ше за-сти-ру ње-но не-бо!?”

(Фјо-дор Ми-ха-и-ло-вич До-сто-јев-ски)

„Ру-си-ји је су-ђе-на ве-ли-ка ду-хов-на бу-дућ-ност: она мо-ра да ре-ши сва пи-та-ња о ко-ји-ма се спо-ри Евро-па.”

(Пе-тар Ча-да-јев)

„Ми (Нем-ци) има-мо ап-со-лут-ну по-тре-бу за до-го-во-ром с Ру-си-јом, за но-вим за-јед-нич-ким про-гра-мом, ко-ји не до-пу-шта у Ру-си-ји ни-ка-кву ен-гле-ску над-моћ. И ни-ка-кву аме-рич-ку бу-дућ-ност.”

(Фри-дрих Ни-че)

„Ако је чо-век го-спо-дин, он-да до-вољ-но зна; ако ни-је го-спо-дин, он-да је све што зна ло-ше по ње-га.”

„Да-нас свет зна це-ну све-га, а не зна вред-ност ни-че-га.”

(Оскар Вајлд)